

Arrest

nr. 142 628 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 6 maart 2014, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, en anderzijds de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2010 vroegen de verzoekende partijen asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 mei 2010 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat door de Raad bij arrest nr. X van 17 augustus 2010 werd verworpen.

Ondertussen dienden de verzoekende partijen op 31 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), welke ontvankelijk werd bevonden op 25 november 2011. Op 6 juni 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 13 juli 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, welke op 1 april 2012 met nieuwe stukken werd aangevuld. Op 30 maart 2012 verklaarde de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de in deze aanvraag ingeroepen ziekte 'kennelijk niet beantwoordt' aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en welke aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 5 april 2012 onontvankelijk bevonden.

Op 24 april 2012 ontvingen de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies - asielzoeker). Op 31 januari 2014 verwierp de Raad, bij arrest nr. 118.204, het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen die beslissingen.

Op 8 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2012 werd de geldigheidsduur van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2012 verlengd van 13 juni 2012 tot 30 juni 2012.

Op 2 juli 2012 verklaarde de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de ziekte ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 mei 2012 'kennelijk niet beantwoordt' aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en welke aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 juli 2012 werd, in navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als niet-ontvankelijk afgewezen overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Tegen die beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 24 juli 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2012 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 11 oktober 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 september 2012 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, gezien op het gevoegd standaard medisch getuigschrift het RIZIV-nummer van de geconsulteerde arts niet werd vermeld. Tegen die beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 14 mei 2013 verwierp de Raad, bij arrest nr. X, het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen die beslissing.

Op 12 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 november 2012 werd de beslissing van 18 juli 2012, samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten, welke ter kennis werden gebracht op 27 juli 2012, ingetrokken, waarop het beroep ingesteld tegen deze beslissingen door de Raad werd verworpen op 20 december 2012 bij arrest nr. X

Op 4 januari 2013 werd een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van 8 mei 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tegen die beslissing diende de eerste verzoekende partij een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring in bij de Raad. Op 9 maart 2015 werd deze beslissing door de Raad bij arrest nr. X vernietigd.

Op 21 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 24 juli 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en werden tevens bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen stelden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

Op 21 februari 2013 dienden de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissing genomen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden ter kennis gebracht op 14 maart 2013.

De termijn om het grondgebied te verlaten werd verlengd van 17 september 2013 tot 9 november 2013, omwille van de geboorte van R.I.

Tegen de beslissing van 1 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten houdende een inreisverbod stelde de heer R.D. bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer X.

Op 14 maart 2013 diende juffrouw R.S. een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 18 september 2013 diende juffrouw R.S. eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 28 februari 2014 nam de CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26 november 2013 dienden de heer R.A. en mevrouw R.S, samen met hun meerderjarige zoon de heer R.D. en hun minderjarige zoon R.I. een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van vreemdelingenwet. Op 6 maart 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag zonder voorwerp, gelet op het geldend inreisverbod.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 18 maart 2014, waarvan de motivering luidt als volgt:

"R.,A. (...)

R.,S. (...)

Meerderjarig kind:

R.,D. (...)

En minderjarige kind: R.,I. (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 26.11.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 14.03.2013; Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13.03.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1,3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 14.03.2013; Dit bevel werd verlengd tot 09.11.2013.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich met op het Belgische grondgebied bevinden.”*

Op 6 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen thans de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in een enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in een inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in een verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in een enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 6 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te

verlaten van dezelfde datum. Zij geven in hun verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in een verzoekschrift bestrijden. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partijen zich wat de verknochtheid van de bestreden beslissingen betreft naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en anderzijds de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, geen *“beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig de criteria van artikel 9bis van de vreemdelingenwet”*, maar een beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing waarbij een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen die onder een inreisverbod staan dat niet werd opgeheven of opgeschort, zich krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12, § 1, 3° alinea en § 2 en §4 van de vreemdelingenwet niet op het Belgische grondgebied mogen bevinden.

De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bevelen om het grondgebied te verlaten van hun kant zijn eveneens gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven terwijl zij onder inreisverbod staan en vinden ook juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient echter te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De advocaat van de verzoekende partijen laat na ter terechtzitting, nadat op het gebrek aan samenhang opgeworpen door de verwerende partij in haar verweernota werd gewezen, de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te tonen.

Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de overige bestreden beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft, zoals supra aangegeven, geen gevolgen voor de wettigheid van de andere bestreden beslissingen en vice versa. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag en deels op grond van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet genomen werden, doet daaraan geen afbreuk en toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing en vice versa.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met een verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis zonder voorwerp wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 6 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard wordt als voor de overige bestreden beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in een enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard wordt ontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is ingesteld tegen de overige bestreden beslissingen waarbij aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

3.2 Ambtshalve stelt de Raad een gebrek aan belang vast in zoverre deze vordering is ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing namens R. Sz.

De Raad wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2014 waarbij de aanvraag tot afgifte om machtiging tot verblijf ten aanzien van R.A. en R.S. en hun kinderen R.D. en R.I. zonder voorwerp wordt verklaard. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op deze personen van wie de aanvraag in deze beslissing zonder voorwerp wordt verklaard, en heeft geen uitstaans met R. Sz namens wie de voorliggende vordering eveneens werd ingediend.

Zij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de eerste bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring namens haar te doen indien nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de eerste en tweede verzoekende partijen als wettelijke vertegenwoordigers van hun dochter R.Sz, is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis en van artikel 74/12, § 4 juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“4.1.1. De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

4.1.2.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald dat reeds op 14/03/2013 aan de verzoekende partijen een inreisverbod werd afgeleverd.

De verwerende partij vervolgt in de eerste bestreden beslissing dat, gelet op deze beslissingen dd.

14/03/2013, de verzoekende partijen zich niet op het Belgische grondgebied mogen bevinden.

Omwille van die reden wordt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard (stuk 1).

De redenering van de verwerende partij raakt kant noch wal.

- 4.1.2.1.

Zo de verzoekende partijen wel het recht zouden gehad hebben om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, dan zou er geen enkele noodzaak zijn om een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Iedere vreemdeling die zich op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroept, bevindt zich in een illegale, dan wel precaire verblijfssituatie en net omwille van die reden wordt een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdelingen over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doelstelling om een illegale dan wel precaire verblijfssituatie te gaan regulariseren, namelijk om vanuit een illegale, dan wel precaire, verblijfssituatie een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

- Het verwijzen naar de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij is aldus geenszins afdoende om een weigeringsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te schragen.

- Een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert immers een precaire, illegale verblijfssituatie van de aanvrager!

- Het feit dat aan de verzoekende partijen effectief een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd afgeleverd, veruitwendigt slechts de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partijen. Een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod maakt hen niet meer illegaal dan een persoon die zonder de nodige verblijfsdocumenten op het Belgisch grondgebied bevindt.

Aan een uitwijzingsbeslissing kan geenszins de consequentie worden gekoppeld dat de verzoekende partijen – die zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevinden – het recht ontnomen wordt om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Het is net het feit dat zij zich op heden niet mogen op het Belgische grondgebied bevinden dat de verzoekende partijen wensen geregulariseerd te zien. Het feit dat zij zich niet mogen op het Belgisch grondgebied bevinden kan dan uiteraard geen afdoende motivering zijn om hun aanvraag tot regularisatie te weigeren – zonder voorwerp te verklaren.

De oorzaak van de aanvraag tot machtiging tot verblijf is net het feit dat de verzoekende partijen illegaal in België verblijven – of nog dat zij zich niet mogen in België bevinden.

Het gegeven dat ertoe geleid heeft om een regularisatieaanvraag in te dienen kan bezwaarlijk ook als weigeringsargument aangewend worden.

De argumentering in de eerste bestreden beslissing holt de doelstelling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geheel uit en sluit quasi iedere toepassing uit.

De motieven van de eerste bestreden beslissing zijn niet in rechte aanvaardbaar.

- 4.1.2.2.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat de onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of het verblijf in het Rijk heeft.

Maar, zoals reeds aangehaald, een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook vanuit onwettig verblijf ingediend worden.

Artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet kan aldus geen wettelijk beletsel voor een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormen.

4.1.3.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden worden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Er dient vastgesteld te worden dat er tal van elementen zijn waardoor het voor de verzoekende partijen uitermate moeilijk op emotioneel, medisch (cf. beroepsprocedure tegen de onontvankelijk verklaarde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), financieel, praktisch... vlak is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen.

Daarbij komt dat het belang van de kinderen van de verzoekende partijen niet uit het oog verloren mag worden, zoals in de aanvraag tot machtiging tot verblijf uitgebreid werd aangehaald.

De cumulatie van al deze elementen dient vanuit humanitair oogpunt worden beoordeeld.

Er dient geconcludeerd te worden dat de cumulatie van al deze elementen ongetwijfeld als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden, waardoor de aanvraag tot machtiging van de verzoekende partijen in eerste instantie ontvankelijk – en vervolgens gegrond – had moeten verklaard worden.

4.1.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partijen en hun kinderen:

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat,

wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).”

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing kant noch wal raakt. Zo zij wel het recht zouden hebben gehad om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, dan zou er geen noodzaak zijn geweest om een aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen. Ze benadrukken dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet immers tot doel heeft om een illegale dan wel precarie verblijfssituatie te regulariseren. Zij zijn aldus van oordeel dat het verwijzen naar de illegale verblijfssituatie geenszins afdoende is om een weigeringsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te schragen. Verder stellen ze dat het feit dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd gegeven slechts de illegale verblijfsstatus veruitwendigt. Ze menen dat hieraan geen consequentie kan worden gekoppeld dat hen het recht wordt ontnomen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, nu zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevinden. Verder stippen ze aan dat zij tal van humanitaire redenen hebben aangehaald waarom ze niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen (beroepsprocedure tegen de onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, financiële en praktische redenen, het belang van de kinderen). Ze menen dat de verwerende partij hiermee op een onredelijke wijze heeft rekening gehouden en dat de cumulatie van deze elementen als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de betrokkenen onder een inreisverbod van drie jaar staan, dat niet werd opgeheven of opgeschort, en dat zij zich bijgevolg op grond van de artikelen 7, 1e alinea -12° en 74/12, § 1, 3e alinea en § 2 en § 4 van de vreemdelingenwet niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend werd op 14 maart 2013, dat werd verlengd op 9 november 2013. Ten slotte herinnert de bestreden beslissing eraan dat krachtens artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod dient aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van die aanvraag tot opheffing of opschorting betrokkenen geen enkel recht hebben op toegang tot of verblijf in het Rijk.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ligt niet voor.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en waar zij inhoudelijke kritiek leveren op deze motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze beweerde schending moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen reeds onder een inreisverbod stonden. Dit wordt ook niet betwist.

De verzoekende partijen gaan in hun kritiek op de motivering van de bestreden beslissing echter volledig voorbij aan de draagwijdte van een dergelijk inreisverbod.

Zo bepaalt artikel 1 van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod de beslissing is waarbij de toegang tot het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd verboden wordt en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod slechts hun illegale verblijfssituatie veruitwendigt. In casu wordt hen de toegang tot het grondgebied uitdrukkelijk verboden.

Aldus blijkt dat de verwerende partij in alle redelijkheid de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp heeft verklaard.

Waar de verzoekende partijen aangeven dat zij buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd die aantonen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst, dient te worden aangestipt dat het onderzoek van buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen hier niet aan de orde is nu hun aanvraag zonder voorwerp werd verklaard. De verwerende partij diende in casu de buitengewone omstandigheden niet af te toetsen. Met hun betoog aangaande de buitengewone omstandigheden die zij zouden hebben aangevoerd, tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

De verzoekende partijen voeren verder nog een schending aan van artikel 74/12, § 4 juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij herhalen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook vanuit onwettig verblijf kan worden ingediend, en stellen dat artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet voor een dergelijke aanvraag aldus geen wettelijk beletsel kan vormen.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Uit een samenlezing van artikel 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vloeit voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zoals de verzoekende partijen in casu, geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen. Een vreemdeling die onder inreisverbod staat, kan daarentegen wel vragen het inreisverbod op te heffen of op te schorten, maar deze aanvraag moet, behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, door de vreemdeling worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. In casu werd het inreisverbod noch opgegeven, noch opgeschort. Zoals hierboven reeds uiteengezet gaan de verzoekende partijen er in hun kritiek aan voorbij dat zij zich dan ook niet slechts in onwettig verblijf bevinden, maar dat hen de toegang tot het grondgebied uitdrukkelijk werd verboden, zodat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp is.

Een schending van artikel 74/12, § 4 juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hiervoor reeds werd gesteld, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op een onjuiste feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook de schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. CAMU